

Segítő-készségek

Régi vicc, de mindig friss: Egy férfi elviszi az autóját a szerelőhöz, hogy javítaná meg, mert lerobbant. A mester felnyitja a motorháztetőt, majd kalapáccsal rávág az egyik alkatrésze, mire a motor beindul. „Tízezer lesz” – mondja a megrendelőnek. „Tízezer? Azért, hogy egyszer rávágott?” „Ezer az ütés, kilencezer az, hogy tudtam, hova kell ütni.”

Mindig lenyűgöz és tiszteleltre hangol, ha azt látom, valaki nagyon érti a dolgát: egyfelől tisztában van szakmája, hivatása elméleti kérdéseivel, lehetőség szerint naprakészen tudja rájuk a leghasználatóbb válaszokat, másfelől pedig a gyakorlat terén is megbízható ismeretekkel, személyes tapasztalatokkal rendelkezik. Így aztán működése több szempontból és több szinten is gyümölcsöző lehet.

Persze „könnyű” annak, aki olyasmivel foglalkozik, aminek művelése során többnyire egzakta válaszokat, szinte a használati utasításokból ismert egyértelmű lépéseket kell készítség-szinten alkalmaznia, hiszen így nagy meglepetések, zavarba ejtő kihívások csak ritkán érhetik. Jóval nehezebb annak a dolga, aki az emberi élet kanyargós ösvényein vagy meglehetősen bonyolult útvesztőiben igyekszik mások hasznára lenni. Ez esetben is segít ugyan a rutin, de jaj, ha személytelenséggel párosul.

Természetesen az ilyen hivatás területén sem takarítható meg az elméleti tudás, az előtünk jártak bölcsességének megismerése, magunkba építése. De nem sok jóra vezet, ha receptszerűen előlrántható varázsigék gyűjteményként folyamodunk hozzá. Akinék önmön személyisége a munkaeszköze, az jó, ha újra meg újra rászánja magát, hogy tudását elmélyítendő továbbképzzi magát, hogy az egymástól

elválaszthatatlan személyes és közösségi lelki egészség világában egyre otthonosabban s mind teljesebb valójával ismerje ki magát.

Az elmélet életre váltása persze még nagyobb kihívást jelent: egyre magabiztosabban alkalmazni a megszerzett tudást, mégis tisztában lévén azzal, hogy minden emberi életút, helyzet és probléma egyedi megközelítést, teljes jelenléte kíván, és hogy hosszabb távon nem „kifizetődó” megszokásból, netán „visszakézből” segíteni.

Az *Embertárs* jelen számának tanulmányai, írásai nagyrészt a Semmelweis Egyetem mentálhigiénés szakirányú továbbképzésén végzett hallgatók szakdolgozatai nyomán születtek. Vagyis szerzőik olyan segítőfoglalkozású emberek, akik azért vállalkoztak újra a tanulásra, mert eredeti hivatásukat szeretnék elmélyültebben, érzékenyebben, még felkészültebben, új utakra készen és lehetőség szerint hatékonyabban végezni.

A következő oldalakon szereplő írások – köztük egészen személyes hangú vallomások is – abba a folyamatba avatnak be, melynek során a megszerzett többlettudást, az elsajátított mentálhigiénés szemléletet a szerzők igyekeztek érvényesíteni mindennapi munkájukban. Útkeresések tanúi lehetünk tehát, az elmélet gyakorlatra váltásának kísérleteiről, befejezett vagy folyamatban lévő projektekről olvashatunk, akár már évtizedes tapasztalatokkal rendelkező szakemberek nyitottságával szembesülve, akik elég merészek ahhoz, hogy a maguk és mások talentumainak kamatoztatásához, életek kibontakoztatása, *egészsége* érdekében mindig készek legyenek a befogadásra és az ajándékozásra.

Szigeti László